Diumenge 30 (A) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 22,34-40): En aquell temps, quan els fariseus van saber que Jesús havia fet callar els saduceus, (...) un d'ells (...) l'interrogà amb intenció de temptar-lo: «Mestre, quin és el gran manament en la Llei?». I li digué: «Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor i amb tota la teva ànima i amb tota la teva ment: aquest és el gran i primer manament. I el segon és semblant a aquest: Estimaràs el teu proïsme com a tu mateix. D'aquests dos manaments tota la Llei en depèn, i els Profetes».

El doble precepte de la caritat: el "Seu" amic és el meu amic

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, Jesucrist —després d'haver desautoritzat els saduceus— ara ho fa amb els fariseus. El seu "mètode" és sempre el mateix: arrenca des de la Sagrada Escriptura. I des de la "mirada de Déu" tot és més senzill: evitant la "casuística", el Mestre sintetitza tota la Llei i els Profetes en el doble precepte de la caritat. Si Déu no és un estrany per a mi, sinó que jo procuro identificar-me amb la seva voluntat, aleshores no és difícil "descobrir" qui és el meu proïsme.

Efectivament, en Déu i amb Déu estimo també l'altra persona (que potser ni tan sols conec). Això només es pot fer a partir de l'encontre íntim amb Déu, una trobada que ha esdevingut comunió de voluntat. Aleshores aprenc a mirar aquesta altra persona no ja solament amb els meus ulls i sentiments, sinó des de la perspectiva de Jesucrist. El "Seu" amic és el meu amic.

—Només el servei al proïsme obre els meus ulls a allò que Vós, Senyor, feu per a mi i al gran amor que em teniu.